

EL RODAMON

Hem vist —amb sorpresa, cal confessar-ho— que la figura del Rodamón, ha suscitat interès. Hem rebut diversos treballs que expressen actituds diverses respecte del Rodamón. A més, hi ha qui presenta altres Rodamons. Perquè no hi ha un Rodamón, sinó molts. I el primer Rodamón que va sortir en la nostra Revista no és el Rodamón típic. És un de tants com es poden presentar. Ni creiem que sigui el millor. Lamentem també no poder publicar els treballs que sobre aquest tema se'ns han enviat sense adreça. Com a síntesi d'aquestes actituds diverses respecte de la figura del Rodamón, dediquem una plana a aquest tema.

«PREGUNTAS A RODAMON»

Rodamón, ¿qué haces sentado en un portal? De verdad, me gustaría saber ¿qué haces tú por los que llamas burgueses y pobres?

Te conozco poco; he leído tus charlas en contadas ocasiones; sin embargo no me gustas porque sólo protestas o te lamentas, pero no haces nada; sólo te sientas en un portal, observas y recibes la limosna del que lo consideras digno de ti. ¿No crees que es un poco de soberbia por tu parte?

¿Acaso eres tan viejo, como para quedarte sentado? Si es así, se comprende que seas cómodo a tu manera, como cada uno de ellos lo es a la suya; claro, te es más práctico protestar por lo que no está bien y no hacer nada.

Aceptas el dinero de los que sudan y quemas el del que tú consideras que lo roba; tan sólo porque una señora sale enojada y va al teatro por las noches, ya te crees que roba. ¿Pero cómo puedes asegurar que lo sea esa señora concretamente? ¿acaso has trabajado para ella, o has hablado con alguien de los que trabajan?

Te diré: Yo trabajo con una familia que a simple vista pudieran parecer burgueses, porque alguna vez se enojan, alguna noche van al teatro, pero también a la mañana siguiente se levantan temprano, trabajan, me ayudan y me pagan.

También yo me visto bien, voy al cine o al teatro alguna noche, y también en mis posibilidades ayudo al que lo necesita, bien sea con dinero o con trabajo; pero primero me puse a trabajar, con una familia que pudiera parecer despreciable, pero que no lo es, y me ayuda, y no sólo a los que trabajan con ellos sino a muchos más.

Pocas veces protesto, pero si alguna vez lo hago no me quedo sentada en un portal, ni me lamento con un amigo, ni juzgo sin conocer si son limpios o sucios, porque creo que no hay nadie que esté libre de pecado.

Rodamón, ¿tú y tu amigo qué sois, limpios, sucios o... nada?

No soy una hipócrita a la que le gusta elogiar a la familia con quien trabaja para así poder lograr algo. Tan sólo quiero hacerte comprender que no se puede despreciar a nadie sin conocerlo a fondo, ni mucho menos juzgarlo como ladrón, por el solo hecho de ser burgueses. Casi tú actuastes como tal, quemando mil pesetas, cuando hay tanta gente a quien les hubiera hecho bien, aunque fuesen la aspirina a los pecados de aquella familia (quizás infundados), pero, ¿acaso no es así la caridad, darse a todos en lo posible, sea cual sea su mal o delito?

Una última pregunta, Rodamón: Como ya te dije en principio, casi no te conozco, pero me gustaría saber si tú has sido rico y ahora vives de esa manera para no sentirte odiado o no poder soportar el desprecio de los que un día robaste. O bien eres pobre y pregonas el despre-

cio alimentando así el odio que sientes por los que no son como tú. O quizás simplemente protestas porque está de moda y todo el mundo lo hace a su manera por una cosa u otra, pero sin hacer nada más.

Tan sólo una minoría tratan de superarse y remediar los problemas que existen.

¿Te cuentas entre ellos? ¿O te quedas sentado?

Carmen Esteban
de Granollers

SOBRE EL RODAMON

El Rodamón seguia mirant el nostre món i em vaig fixar en ell. Llavors em vaig preguntar: Per què s'hi pensa tant a entrar en aquest «món»? ¿per què no es posa a treballar o a estudiar, per poguer donar algun fruit o bon exemple a la societat? I potser, de passada agafaria una mica d'experiència al trobar-se amb les realitats palpables que l'ajudarien a aclarir molts conceptes.

També vaig pensar: «I com s'ho enginyia per omplir una mica el seu estómac? Deu tenir alguna rendeta o cosa per l'estil».

Fets aquests pensaments em vaig decidir a parlar-hi.

En la conversa em vaig adonar que no era pas cap mala persona. El que li passava era que els seus punts de vista eren molt desorbitats; cosa força lògica a causa del seu viure totalment al marge de la societat.

Llavors vaig intentar, ja que la conversa ho permetia, aclarir-li algunes coses. Vaig dir-li que ara ja no hi ha tants rics, o millor dit, que actualment ja hi ha menys pobres, i que en això, sortosament els que governen ja fa molts anys que hi tenen la mà posada. Funciona un «nivellador» de classe que s'anomena «Impostos Fiscals».

El Rodamón, em va mirar sorprès; indubtablement no n'havia sentit a parlar mai d'això.

Li vaig aconsellar que anés a Hisenda i allà veuria unes cues llarguíssimes de gent que van a pagar. Que es fixés bé en cada un d'ells. La majoria són d'aquests que tenen treballadors (no molts, és clar) i li saltaria a la vista l'aspecte feixuc i preocupat de molts d'ells. També veuria que en arribar a la guixeta, per exemple, no els admeten talons bancaris signats per dates molt pròximes que ells havien combinat pels pagaments a fer; sense disposar de prous diners, ja que els hi vénen a sobre setmanades dobles, venciments de lletres, seguros socials, etc., etc.

També vaig intentar fer-li entendre que sí, que encara n'hi ha de gent que guanya masses diners, però que generalment, ja no són aquells que a ell li van contar.

No li vaig poguer detallar gaire perquè disposava de poc temps, però crec que

va comprendre una mica que més aviat és gent que pràcticament no té treballadors que depenguin d'ells, (deixant a part algunes grans empreses), alguns metges, per exemple, o altres que tenen càrrecs privilegiats.

Llàstima —vaig dir-li— que no vinguessis vint anys abans.

Llavors, per manifestar-li la meua opinió (naturalment que sempre hi ha excepcions) sobre la gent que té obrers, li vaig dir que jo ho comparava així; que abans els treballadors eren com la dentadura d'un senyor amb la qual ell mastegava i s'hi feia gras, però amb aquests vint anys aquesta dentadura s'havia complicat i actualment sovint li ocasiona transtorns i mals de cap i per això algunes decideix encara que surti car i dolorós, a anar a cal dentista, o sigui desprendre's del treballador.

Potser el vaig fer pensar una mica al Rodamón, però segurament que seguirà mirant el panorama, amb les ulleres del mateix color i des de la tribuna.

Sebastià Bonet

Voldria adreçar-me al Rodamón, i com que no sé on deu parar aquests dies, he pensat que el mitjà més segur seria la nostra revista «Ronsana».

Quanta veritat porta, Rodamón, el teu missatge!

M'agrades. A través d'aquesta vestimenta atrotinada i bruta s'hi veu la netedat d'ànima d'un home. La teva ideologia et porta a fer de Rodamón; una altra manera de viure no t'hi deixaria ser fidel.

Tens tota la raó. El diner és el gran enemic de l'home; ja ens ho va dir, fa molts anys, Sant Pau en la seva epístola. I Sant Pau, a més de Sant, fou un gran savi que havia viscut molt intensament.

Però dius una cosa que m'ha frapat especialment: «Jo sols accepto de qui és capaç de morir per mi i per tots els pobres del món». Em sembla una opinió molt justa, i que es presta a fer-te una pregunta també bastant frapant; és aquesta: Ets capaç, tu, Rodamón, de morir per la senyora que és tan germana teva, com ella ha de ser-ho de tu?

Perquè en el terreny de l'estricta caritat cristiana tots som germans i tots som iguals.

Recordem entre tots allò de «qui estigui net de culpa, que tiri la primera pedra».

El pòsit d'orgull que tots portem a dintre ens priva sovint de veure les coses amb estricta objectivitat.

Ara, si ets realment capaç de morir per la senyora enjoiada fins al nas, ets un vertader heroi cristià i humà. No ets, aleshores, un pobre home; doncs la pobresa evangèlica que fas servir de bandera no consisteix en viure pobre, sinó en viure espiritualment ric, sigui quina sigui la posició social que hom tingui; i tampoc es basa en una actitud crítica, sinó en la construcció d'una justícia social a partir de l'acció de la pròpia vida individual.

Suposo, amic Rodamón, que tenint unes idees bàsiques tan clares i justes, veuràs també quelcom de veritat en el que jo penso.

I voldria acabar fent-te una pregunta: M'agradaria molt saber una cosa: què et va contestar el teu amic quan vas preguntar-li si era dels nets o dels bruts...?

Caterina Escobairó